

Вих. №108 від 16 січня 2020 року

Голові Конституційного Суду України
Тупицькому О.М.
Конституційний Суд України
вул. Жиланська, 14, Київ, 01033
Справа № 4/7155(19)

Щодо справи № 4/7155(19) за поданням Верховного Суду щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 37, частини першої статті 94, пункту 3 частини третьої статті 135 Закону України від 2 червня 2016 року № 1402-VIII "Про судоустрій і статус суддів" у редакції Закону України від 16 жовтня 2019 року № 193-IX "Про внесення змін до Закону України "Про судоустрій і статус суддів" та деяких законів України щодо діяльності органів суддівського врядування", пунктів 4, 5, 6, 7, 9, 10 розділу II "Прикінцеві та перехідні положення" Закону України від 16 жовтня 2019 року № 193-IX "Про внесення змін до Закону України "Про судоустрій і статус суддів" та деяких законів України щодо діяльності органів суддівського врядування", частин другої, третьої, четвертої статті 24, статті 28-1, частини восьмої статті 31, частини першої статті 42, частини третьої статті 47, частини четвертої статті 48 Закону України "Про Вищу раду правосуддя"

Шановний Олександрє Миколайовичу,

Громадська організація "Асоціація правників України" (далі – "АПУ") висловлює Вам свою щирю повагу та,

беручи до уваги роль АПУ як найбільш чисельної всеукраїнської громадської організації, яка бере участь у розбудові правової держави,

будучи відданою ствердженню принципу верховенства права в Україні,

зважаючи на активну участь АПУ у правовій реформі взагалі та судовій реформі, зокрема,

виражаючи свою громадянську позицію та будучи потужним голосом правничої громади,

звертається до Вас щодо наступного.
Конституційний Суд України
14 / 130 від 16.01.2020

ГЕНЕРАЛЬНІ ПАРТНЕРИ АСОЦІАЦІЇ ПРАВНИКІВ УКРАЇНИ В 2019 РОЦІ

AVERLEX

ARIO LAW FIRM

ASTERS

АЛЕКСЕЄВ
БОЯРЧУКОВ
ТА ПАРТНЕРИ

ПАРТНЕРИ
ЮРИДИЧНА ФІРМА
ПАРТНЕРИ

ЕКСКЛЮЗИВНИЙ
ПАРТНЕР
БАНК

ВАСИЛЬ КІСІАБ

VB PARTNERS

КОРИЗИННЕ
БЮРО
ЕГОРОВ
ПУТИНСКИЙ
АФАНАСЬЕВ
І ПАРТНЕРИ

LCF

Kochura
Lawyers

SLS GROUP

Альфа-Банк

MORIS

Sokolovskyi
and Partners

КУШНІР, ЯКИМ'ЯК ТА ПАРТНЕРИ
ПРАВНИЧА ФІРМА

А
CLUB

Підстави для звернення

У провадженні Конституційного Суду України перебуває справа № 4/7155(19) за конституційним поданням Верховного Суду щодо конституційності положень частини першої статті 37, частини першої статті 94, пункту 3 частини третьої статті 135 Закону України від 2 червня 2016 року № 1402-VIII "Про судоустрій і статус суддів" у редакції Закону України від 16 жовтня 2019 року № 193-IX "Про внесення змін до Закону України "Про судоустрій і статус суддів" та деяких законів України щодо діяльності органів суддівського врядування", пунктів 4, 5, 6, 7, 9, 10 розділу II "Прикінцеві та перехідні положення" Закону України від 16 жовтня 2019 року № 193-IX "Про внесення змін до Закону України "Про судоустрій і статус суддів" та деяких законів України щодо діяльності органів суддівського врядування", частин другої, третьої, четвертої статті 24, статті 28-1, частини восьмої статті 31, частини першої статті 42, частини третьої статті 47, частини четвертої статті 48 Закону України "Про Вищу раду правосуддя".

На нашу думку, у цій справі порушені надзвичайно важливі питання, правильне вирішення яких Конституційним Судом України є критично важливим для розвитку правової держави в Україні, ствердженню принципу верховенства права і захисту конституційних гарантій незалежності Верховного Суду зокрема і існуванню судової влади як самостійної гілки влади взагалі.

З огляду на важливість питань, що розглядаються у цій справі, ми вважаємо за доцільне надати Конституційному Суду України Висновок незалежних спеціалістів (далі – "Висновок"). Подання незалежних висновків експертними групами чи окремими спеціалістами ("друзями суду", або латиною "*amici curiae*") є поширеною практикою як в судових системах іноземних країн, так і в міжнародному правосудді (наприклад, в Європейському судді з прав людини, Суді справедливості Європейських Співтовариств тощо).

Метою таких висновків, як влучно висловився англійський суддя лорд Салмон, є "допомогти суду шляхом неупередженого висвітлення правових норм". Для досягнення цієї мети, члени Робочої Групи АПУ (див. перелік нижче) підготували Висновок, в якому викладено 1) аналіз застосованих, на нашу думку, положень Конституції України, міжнародних договорів України та законів іноземних держав; 2) наявної на даний момент практики Конституційного Суду України з питання забезпечення незалежності суддів.

Ми цілком усвідомлюємо, що питання тлумачення та застосування норм Конституції України, а також міжнародних договорів, стороною яких є Україна, у цій справі є виключними повноваженнями Конституційного Суду України. У той же час ми сподіваємося, що всебічний та неупереджений аналіз авторів Висновку стане Суду в нагоді при прийнятті рішення по даній Справі.

Незалежність та безсторонність авторів Висновку

Ні АПУ, ні юристи, що брали участь у підготовці Висновку, не мають жодної матеріальної чи особистої зацікавленості у результаті цієї справи.

Висновок підготовлений виключно за власною ініціативою АПУ. Ані Верховний Суд, ані його представники не зверталися до АПУ щодо цього питання. АПУ, у свою чергу, не

вступала у будь-які контакти з Верховним Судом чи його представниками у зв'язку з підготовкою Висновку.

Ми щиро сподіваємося, що даний Висновок буде корисним для Конституційного Суду України.

З повагою,

Президент Асоціації правників України

ДП

Денис Бугай

Додаток: Юридичний висновок незалежних спеціалістів

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ

(СПРАВА № 4/7155(19))

16 СІЧНЯ 2020 РОКУ

СПРАВА ЗА КОНСТИТУЦІЙНИМ ПОДАННЯМ ВЕРХОВНОГО СУДУ ЩОДО ВІДПОВІДНОСТІ КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ (КОНСТИТУЦІЙНОСТІ) ПОЛОЖЕНЬ ЧАСТИНИ ПЕРШОЇ СТАТТІ 37, ЧАСТИНИ ПЕРШОЇ СТАТТІ 94, ПУНКТУ 3 ЧАСТИНИ ТРЕТЬОЇ СТАТТІ 135 ЗАКОНУ УКРАЇНИ ВІД 2 ЧЕРВНЯ 2016 РОКУ № 1402-VIII "ПРО СУДОУСТРІЙ І СТАТУС СУДДІВ" У РЕДАКЦІЇ ЗАКОНУ УКРАЇНИ ВІД 16 ЖОВТНЯ 2019 РОКУ № 193-IX "ПРО ВНЕСЕННЯ ЗМІН ДО ЗАКОНУ УКРАЇНИ "ПРО СУДОУСТРІЙ І СТАТУС СУДДІВ" ТА ДЕЯКИХ ЗАКОНІВ УКРАЇНИ ЩОДО ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ СУДДІВСЬКОГО ВРЯДУВАННЯ", ПУНКТІВ 4, 5, 6, 7, 9, 10 РОЗДІЛУ II "ПРИКІНЦЕВІ ТА ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ" ЗАКОНУ УКРАЇНИ ВІД 16 ЖОВТНЯ 2019 РОКУ № 193-IX "ПРО ВНЕСЕННЯ ЗМІН ДО ЗАКОНУ УКРАЇНИ "ПРО СУДОУСТРІЙ І СТАТУС СУДДІВ" ТА ДЕЯКИХ ЗАКОНІВ УКРАЇНИ ЩОДО ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ СУДДІВСЬКОГО ВРЯДУВАННЯ", ЧАСТИН ДРУГОЇ, ТРЕТЬОЇ, ЧЕТВЕРТОЇ СТАТТІ 24, СТАТТІ 28-1, ЧАСТИНИ ВОСЬМОЇ СТАТТІ 31, ЧАСТИНИ ПЕРШОЇ СТАТТІ 42, ЧАСТИНИ ТРЕТЬОЇ СТАТТІ 47, ЧАСТИНИ ЧЕТВЕРТОЇ СТАТТІ 48 ЗАКОНУ УКРАЇНИ "ПРО ВИЩУ РАДУ ПРАВОСУДДЯ"

ЮРИДИЧНИЙ ВИСНОВОК НЕЗАЛЕЖНИХ СПЕЦІАЛІСТІВ*(AMICI CURIAE BRIEF)***АСОЦІАЦІЯ ПРАВНИКІВ УКРАЇНИ**

I. НЕЗАЛЕЖНІ СПЕЦІАЛІСТИ (AMICI CURIAE), ЯКІ ПІДГОТУВАЛИ ЦЕЙ ЮРИДИЧНИЙ ВИСНОВОК

Цей юридичний висновок підготовлений Робочою Групою у такому складі:

1. Сергій Гришко, партнер юридичної фірми Redcliffe Partners (Київ, Україна);
2. Арсеній Мілютін, Директор департаменту реструктуризації та стягнення заборгованості АТ "Ощадбанк" (Київ, Україна);
3. Микита Нуралін, адвокат юридичної фірми VB Partners (Київ, Україна);
4. Анна Огречук, керуючий партнер юридичної фірми LCF (Київ, Україна);
5. Володимир Павленко, адвокат (Київ, Україна);
6. Андрій Савчук, партнер АО Moris Group (Київ, Україна);
7. Сергій Тюрін, керуючий партнер INSTATE Group (Київ, Україна).

* * *

II. ПЕРЕЛІК ПОСИЛАНЬ

УКРАЇНСЬКЕ ЗАКОНОДАВСТВО, МІЖНАРОДНІ ДОГОВОРИ ТА ЗАКОНОДАВСТВО ІНОЗЕМНИХ ДЕРЖАВ

1. Конституція України
2. Загальна Декларація прав людини 1948 р.
3. Конвенція про захист прав людини та основних свобод 1950 р.
4. Міжнародний пакт про громадянські і політичні права 1973 р.
5. Закон про престолонаслідування Великої Британії 1701 р.

РІШЕННЯ КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

6. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційними поданнями Верховного Суду України та Служби безпеки України щодо офіційного тлумачення статті 86 Конституції України та статей 12, 19 Закону України "Про статус народного депутата України" (справа про запити народних депутатів України) від 19 травня 1999 року № 4-рп/99
7. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статей 19, 42 Закону України "Про Державний бюджет України на 1999 рік" (справа про фінансування судів) від 24 червня 1999 року № 6-рп/99
8. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Верховного Суду України про офіційне тлумачення положень частин першої, другої статті 126 Конституції України та частини другої статті 13 Закону України "Про статус суддів" (справа про незалежність суддів як складову їхнього статусу), від 1 грудня 2004 року № 19-рп/2004.

* * *

III. ФАКТИЧНІ ОБСТАВИНИ ТА ПИТАННЯ, ЩОДО ЯКИХ НАДАЄТЬСЯ ЮРИДИЧНИЙ ВИСНОВОК

Фактичні обставини

1. На розгляді Конституційного Суду України перебуває конституційне подання (далі – "Подання") Верховного Суду щодо конституційності окремих щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 37, частини першої статті 94, пункту 3 частини третьої статті 135 Закону України від 2 червня 2016 року № 1402-VIII "Про судоустрій і статус суддів" у редакції Закону України від 16 жовтня 2019 року № 193-IX "Про внесення змін до Закону України "Про судоустрій і статус суддів" та деяких законів України щодо діяльності органів суддівського врядування", пунктів 4, 5, 6, 7, 9, 10 розділу II "Прикінцеві та перехідні положення" Закону України від 16 жовтня 2019 року № 193-IX "Про внесення змін до Закону України "Про судоустрій і статус суддів" та деяких законів України щодо діяльності органів суддівського врядування", частин другої, третьої, четвертої статті 24, статті 28-1, частини восьмої статті 31, частини першої статті 42, частини третьої статті 47, частини четвертої статті 48 Закону України "Про Вищу раду правосуддя" (далі – "Справа").
2. Приводом для Подання стало зменшення граничної кількості суддів Верховного Суду, передбаченої частиною першою статті 37 Закону України "Про судоустрій і статус суддів" у редакції Закону України від 16 жовтня 2019 року № 193-IX "Про внесення змін до Закону України "Про судоустрій і статус суддів" та деяких законів України щодо діяльності органів суддівського врядування" (далі – "Закон № 193-IX"), до ста суддів і пов'язана з цим процедура переатестації і звільнення суддів Верховного Суду.
3. Як було зазначено вище, жоден з членів Робочої Групи Асоціації правників України не брав участь у розгляді цієї Справи у будь-якому статусі. Члени Робочої Групи Асоціації правників України також не ознайомлювалися із матеріалами цієї Справи.

Питання, щодо яких надається Висновок

4. Враховуючи надзвичайну важливість для всієї юридичної спільноти України питань, що є предметом Подання та Справи, Асоціація правників України вважає за необхідне висловити своє професійне судження щодо конституційності положень:
 - (i) частини першої статті 37, частини першої статті 94, пункту 3 частини третьої статті 135 Закону України від 2 червня 2016 року № 1402-VIII "Про судоустрій і статус суддів" у редакції Закону № 193-IX;
 - (ii) пунктів 4, 5, 6, 7, 9, 10 розділу II "Прикінцеві та перехідні положення" Закону № 193-IX";
 - (iii) частин другої, третьої, четвертої статті 24, статті 28-1, частини восьмої статті 31, частини першої статті 42, частини третьої статті 47, частини четвертої статті 48 Закону України "Про Вищу раду правосуддя".

IV. АНАЛІЗ

1. НЕЗАЛЕЖНІСТЬ СУДДІВ ЯК НЕВІД'ЄМНА СКЛАДОВА ПРИНЦИПУ ВЕРХОВЕНСТВА ПРАВА, ЗАКРІПЛЕНОГО В КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ

5. Незалежність суду та суддів є наріжним каменем конституційного правопорядку України і невід'ємним елементом принципу верховенства права, що визнається і гарантується Конституцією України. Так, відповідно до **частин першої та другої статті 126 Конституції України**:

"Незалежність і недоторканність судді гарантуються Конституцією і законами України.

Вплив на суддю у будь-який спосіб забороняється."

6. Згідно із **частиною першою статті 129 Конституції України**:

"суддя, здійснюючи правосуддя, є незалежним та керується верховенством права."

7. У своїх рішеннях Конституційний Суд України неодноразово тлумачив зазначені вище статті Конституції України, наголошуючи, що:

(i) *"незалежність суддів є невід'ємною складовою їхнього статусу, конституційним принципом організації та функціонування судів і професійної діяльності суддів. Незалежність суддів полягає передусім у їхній самостійності, непов'язаності при здійсненні правосуддя будь-якими обставинами та іншою, крім закону, волею";¹*

(ii) *"визначені Конституцією та законами України гарантії незалежності суддів як необхідні умови здійснення правосуддя неупередженим, безстороннім і справедливим судом мають бути реально забезпечені. Тому, на думку Конституційного Суду України, зниження рівня гарантій незалежності суддів у разі прийняття нових законів чи внесення змін до чинних законів є неприпустимим";²*

(iii) *"з метою забезпечення здійснення правосуддя Конституція України гарантує незалежність і недоторканність суддів і забороняє вплив на них у будь-який спосіб";³*

(iv) *"однією з конституційних гарантій незалежності суддів є особливий порядок фінансування судів, а важливим механізмом їх забезпечення є встановлений частиною першою статті 130 Конституції України обов'язок держави забезпечувати фінансування та належні умови для функціонування судів і діяльності суддів".⁴*

¹ Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Верховного Суду України про офіційне тлумачення положень частин першої, другої статті 126 Конституції України та частини другої статті 13 Закону України "Про статус суддів" (справа про незалежність суддів як складову їхнього статусу), від 1 грудня 2004 року № 19-рп/2004 (п. 4.1 мотивувальної частини).

² Там же.

³ Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційними поданнями Верховного Суду України та Служби безпеки України щодо офіційного тлумачення статті 86 Конституції України та статей 12, 19 Закону України "Про статус народного депутата України" (справа про запити народних депутатів України) від 19 травня 1999 року № 4-рп/99 (абзац перший п. 3 мотивувальної частини).

⁴ Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статей 19, 42 Закону

8. При цьому Конституційний Суд України зробив фундаментальний висновок, що "відповідно до положення частини першої статті 126 Конституції України зміст недоторканності суддів як умови виконання ними професійних обов'язків не обмежується визначеною у частині третій цієї статті гарантією, згідно з якою суддя не може бути без згоди Верховної Ради України затриманий чи заарештований до винесення обвинувального вироку судом."⁵ (виділення наше – АПУ)

2. НЕЗАЛЕЖНІСТЬ СУДДІВ ТА СУДІВ ЯК ЗАГАЛЬНИЙ ПРИНЦИП ПРАВА, ВИЗНАНИЙ ЦИВІЛІЗОВАНИМИ НАЦІЯМИ

9. Закріплені у статтях 126 та 129 Конституції України гарантії незалежності суддів не є притаманними лише конституційному правопорядку України. Вони мають універсальний характер та втілюють загальні принципи права, визнані всіма цивілізованими націями.

10. Так, відповідно до **статті 13 Загальної декларації прав людини 1948 року**, основного міжнародного документу у галузі захисту прав людини:

"Кожна людина, для визначення її прав і обов'язків і для встановлення обґрунтованості пред'явленого їй кримінального обвинувачення, має право, на основі повної рівності, на те, щоб її справа була розглянута прилюдно і з додержанням усіх вимог справедливості незалежним і безстороннім судом."

11. Відповідно до **частини першої статті 14 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права:**

"Всі особи є рівними перед судами і трибуналами. Кожен має право при розгляді будь-якого кримінального обвинувачення, пред'явленого йому, або при визначенні його права та обов'язків у будь-якому цивільному процесі на справедливий і публічний розгляд справи компетентним, незалежним і безстороннім судом, створеним на підставі закону."

12. Згідно із **частиною першою статті 6 Конвенції про захист прав людини та основних свобод:**

"Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру або встановить обґрунтованість будь-якого висунутого проти нього кримінального обвинувачення."

3. СВАВІЛЬНЕ СКОРОЧЕННЯ СУДДІВ ЯК ЗАХИЩАННЯ НА ЇХ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ

13. З точки зору історичного розвитку концепції незалежного правосуддя і принципу верховенства права свавільне (тобто за прямою суверена) звільнення суддів є найпершим порушенням принципу незалежності суддів, проти якого були встановлені гарантії захисту.

14. Так, найстарішим відомим у світі законом, що захищає суддів від звільнення є Акт про престолонаслідування 1701 року (The Act of Settlement 1701) Великої Британії,

України "Про Державний бюджет України на 1999 рік" (справа про фінансування судів) від 24 червня 1999 року № 6-рп/99 (абзац третій пункту 2 мотивувальної частини).

⁵ Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Верховного Суду України про офіційне тлумачення положень частин першої, другої статті 126 Конституції України та частини другої статті 13 Закону України "Про статус суддів" (справа про незалежність суддів як складову їхнього статусу), від 1 грудня 2004 року № 19-рп/2004 (п. 1.2 резолютивної частини).

частина восьма статті III якого передбачає що призначення суддів та їх винагороди триватимуть стільки, скільки вони "добре поводитимуться" (*quamdiu se bene gesserint*). Таким чином, Акт про престолонаслідування 1701 року став першим у світі законом, який закріпив правило, що судді не можуть бути звільнені чи позбавлені винагороди свавільно, як гарантію їх незалежності.

15. Таким чином, щонайменше 300 років людству вже відомо правило, що гарантією незалежності судді є, серед іншого, заборона його свавільного звільнення.
16. Це правило також сформульовано і в юриспруденції Конституційного Суду України. Так, зокрема, Конституційний Суд України зазначав, що "гарантована Конституцією України незалежність суддів насамперед забезпечується особливим порядком їх обрання або призначення на посаду та звільнення з посади."⁶

4. ЗНИЖЕННЯ ГРАНИЧНОЇ ЧИСЕЛЬНОСТІ СУДДІВ ВЕРХОВНОГО СУДУ В ДВА РАЗИ ЯК ЗАВУАЛЬОВАНЕ ЗАПРОВАДЖЕННЯ НОВОЇ ПІДСТАВИ ЗВІЛЬНЕННЯ СУДДІВ ВЕРХОВНОГО СУДУ В ОБХІД ВСТАНОВЛЕНИХ КОНСТИТУЦІЄЮ УКРАЇНИ ПРОЦЕДУР І ПІДСТАВ

17. Законом № 193-IX передбачено зменшення граничної кількості суддів Верховного Суду, передбаченої частиною першою статті 37 Закону України "Про судоустрій і статус суддів", з двохсот до ста суддів, проведення "відбору" з наявних суддів Верховного Суду і припинення повноважень суддів Верховного Суду, що не пройшли "відбір" (пункти 4, 5, 6, 7, 9, 10 розділу II "Прикінцеві та перехідні положення" Закону № 193-IX).
18. Таким чином, Закон № 193-IX фактично вводить таку приховану підставу для звільнення суддів Верховного Суду як непроходження відбору, яка не передбачена Конституцією України. Крім того, ця підстава (і процедура) звільнення є мірою одноразового застосування, оскільки після зниження чисельності суддів Верховного Суду до ста суддів така підстава звільнення, як "непроходження відбору", не буде застосовуватися. Тобто ці підстава і процедура звільнення спрямовані саме на чинний склад Верховного Суду.
19. Отже вже на підставі лише того, що Закон № 193-IX завуальовано вводить нові підставу і процедуру звільнення, що одноразово застосовуються лише до суддів чинного Верховного Суду і не передбачені Конституцією України, його слід було би визнати неконституційним. Втім, на додачу до цього Закон № 193-IX несе набагато більші загрози конституційному ладу України.

5. ТИМЧАСОВЕ ЗДІЙСНЕННЯ ПОВНОВАЖЕНЬ СУДДЯМИ ВЕРХОВНОГО СУДУ В ОЧІКУВАННІ ОЦІНЮВАННЯ ЯК СИСТЕМНА ЗАГРОЗА НЕЗАЛЕЖНОСТІ СУДДІВ

20. Найбільшим і найбрутальнішим порушенням Конституції України, що просто межує зі знуцанням, є положення пункту 6 розділу II Закону 193-IX, що передбачає наступне:

"Судді касаційних судів у складі Верховного Суду продовжують здійснювати правосуддя у межах повноважень, визначених процесуальним законом, до моменту прийняття відповідного рішення Вищою радою правосуддя."

21. Тобто поки "оцінювання" триватиме, судді Верховного Суду здійснюватимуть свою діяльність в очікуванні поки кожного з них окремо оцінять у процедурі, що, як

⁶ Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Верховного Суду України про офіційне тлумачення положень частин першої, другої статті 126 Конституції України та частини другої статті 13 Закону України "Про статус суддів" (справа про незалежність суддів як складову їхнього статусу), від 1 грудня 2004 року № 19-рп/2004 (п. 4.1 мотивувальної частини).

показано вище, суперечить Конституції України. Таким чином, судді Верховного Суду будуть здійснювати правосуддя, усвідомлюючи, що кожне їх рішення, кожна їх незгода з діями Уряду, окремих Міністрів, Генерального прокурора України інших посадовців може відобразитися на їх подальшій долі.

22. Причому це буде не гіпотетичне невдоволення рішеннями Верховного Суду, яке за відсутності підстав для звільнення судді, передбачених Конституцією України, нічим йому не загрожує. Зовсім ні – це здійснення правосуддя в умовах повної невизначеності стосовно своєї подальшої кар'єри, єдиною природною реакцією на яку буде робити все, щоб Президент України, Уряд та Верховна Рада України як органи влади, що отримали мандат довіри від виборців, були задоволені діяльністю конкретного судді при здійсненні правосуддя у конкретних справах. Відповідно, кожен суддя Верховного Суду буде змушений враховувати, як кожне його конкретне рішення оцінюватиметься політичними гілками влади. У таких умовах годі й казати про "непов'язаність при здійсненні правосуддя будь-якими обставинами та іншою, крім закону, волею"!
23. Таким чином, Верховна Рада України і Президент України, ухваливши і увівши в дію Закон № 193-ІХ, здійснили ніщо інше як акт конституційного насильства над Верховним Судом. Закон № 193-ІХ брутально зазіхає на незалежність Верховного Суду і посилає недвозначний сигнал судам нижчих інстанцій про те, що суддівська незалежність для політичних гілок влади – не більше ніж декларація, що ні до чого не зобов'язує.

V. ВИСНОВКИ

24. На підставі наведеного у Розділі V цього Висновку аналізу, АПУ може зробити такі висновки щодо питань, окреслених у Розділі III цього Висновку:
- (i) Закон № 193-ІХ завуальовано вводить нові підставу і процедуру звільнення, що одноразово застосовуються лише до суддів чинного Верховного Суду і не передбачені Конституцією України;
 - (ii) Закон № 193-ІХ брутально зазіхає на незалежність суддів Верховного Суду, оскільки призводить до здійснення правосуддя суддями Верховного Суду в умовах повної невизначеності стосовно своєї подальшої кар'єри, єдиною природною реакцією на яку буде робити все, щоб Президент України, Уряд та Верховна Рада України як органи влади, що отримали мандат довіри від виборців, були задоволені діяльністю конкретного судді при здійсненні правосуддя у конкретних справах;
 - (iii) Закон № 193-ІХ суперечить Конституції України у відповідній частині і має бути визнаний неконституційним.
25. У підсумку, АПУ переконана, що Закон № 193-ІХ є нічим іншим як конституційною "бомбою сповільненої дії", оскільки, знищуючи незалежність судової гілки влади, цей закон відкриває шлях до нічим не обмеженої диктатури більшості і, ймовірно, до повноцінної узурпації державної влади в Україні. Остання спроба узурпації влади і повалення конституційного ладу в Україні Президентом В.Ф. Януковичем, що зрештою призвела до численних жертв серед Українського народу, також починалася з брутального порушення Конституції України. У Конституційного Суду України є можливість зупинити цю загрозу, ставши на захист Конституції України.